

Polnočnica
Pirniče, 25. december 2017
»Najlepše darilo«

Spoštovani bratje in sestre, dragi prijatelji!

Že skoraj dva meseca, morda kakšen dan manj, nas televizijske reklame, taki in drugačni katalogi in veliki jumbo plakati prepričujejo, kako pomembno je v tem času svojim bližnjim podariti kar najlepše darilo. In izbira zares ni majhna. Velika gneča okrog trgovskih centrov dokazuje, da smo potrošniki vabilo k obdarovanju vzeli zares. A kolikor že se za potrošniškim *»veselim decembrom«* skriva preračunljiva logika zaslužka, po drugi strani vendarle drži, da je Božič zares dan za obdarovanje. Zakaj?

Preprosto zato, ker smo ravno na ta dan ljudje prejeli najlepše možno darilo. Darila si navadno ne zaslužiš. Če bi si ga zaslužil, potem bi bilo to le plačilo za tvoj trud, nekakšna nagrada. Darilo pa v resnici dobiš popolnoma nezasluženo. Nekdo te ima rad in bi ti z darilom rad naredil veselje. V tem je pravzaprav bistvo darila. In če gledamo iz tega zornega kota, je božič čisto zares dan, ko nam je Bog na najpopolnejši način izrazil svojo ljubezen: podaril nam je svojo bližino, podaril nam je samega sebe.

Jezus Kristus je Božji dar človeštvu. Nismo si ga zaslužili. Daleč od tega. Pa vendar smo ga prejeli, ker nas Bog ljubi in nam želi dobro. Jezus Kristus je najpopolnejši izraz Božje ljubezni do nas. Po njem nas Bog uči in odrešuje. Jezus Kristus je most preko katerega nam je spet odprta pot do Boga, pot do večnega življenja.

Če je prva in najpomembnejša lastnost darila to, da smo ga prejeli nezasluženo, je druga, nič manj pomembna lastnost to, da nas vabi, da nanj odgovorimo. Otroke že od najnežnejših let učimo, da naj se za vse, kar jim je podarjeno zahvalijo. In prav je tako. A zahvala je najlepša in najpopolnejša takrat, ko zaradi dobrote, ki smo jo bili deležni, kaj dobrega storimo tudi sami. Z drugimi besedami: vsak dar, ki ga prejmemo, nas nagovarja, da tudi mi obdarujemo, če že ne tega, ki je obdaril nas, vsaj druge ljudi in jih razveselimo tako, kakor smo se mi sami razveselili darila, ki smo ga prejeli. In od tu, dragi bratje in sestre, navada, da se za božične praznike obdarujemo.

Že pastirji z betlehemskega polja so to razumeli, zato so pred Novorojenega polagali svoje darove. Še bolj nazorno nam o tem govori obisk treh modrih, ki so pred Gospoda prinesli zlata, kadila in mire. Vsi ti so se zavedali, da je Božji Sin v resnici nezaslužen dar, ki ga Bog pošilja ljudem. In ker se tega zavedamo tudi mi, bomo danes od te svete maše odšli vsaj malo spremenjeni: vsaj

malo bolj odločeni, da moramo ljubezen s katero smo ljubljene, širiti naprej. Da smo poklicani tudi mi darovati: morda ne materialnih dobrin, čeprav se tu in tam izkaže, da je potrebno tudi to; v prvi vrsti smo poklicani darovati svoj čas, svoje talente, svojo pozornost. Poklicani smo hote, namenoma iskati priložnosti, da s takim ali drugačnim darilom razveseljujemo naše bližnje; poklicani, da smo, če je potrebno, tudi mi sami dar za druge. Ne, ker bi nas kdo silil k temu, ampak preprosto zato, ker hočemo ljubiti.

Dragi bratje in sestre. Božič nas leto za letom nagovarja na prav poseben način. Kot se je Bog na lastno pobudo sklonil k nam in nam podaril svojega Sina, smo tudi mi povabljeni, da se sklanjamo k ljudem, ki nas potrebujejo in lajšamo njihove stiske. Morda smo povabljeni prisluhniti osamljenemu človeku, morda obiskati ostarelega, ki je v teh prazničnih dne še posebej sam. Morda nas Bog vabi, da odpustimo krivice, ki so se nam dogajale; morda, da tudi mi prosimo odpuščanja.

Predragi. Če je Božič praznik miru, potem je to zato, ker je v resnici praznik ljubezni. Naj mir in ljubezen, ki sta se v božični noči razlila čez svet, nocoj napolnita tudi naša srca. Amen.